

ОСОБЕНО МНЕНИЕ **на съдията Васил Гоцев**

Смятам, че искането на групата народни представители от XXXIX Народно събрание следва да се допусне за разглеждане по следните съображения:

Искането е за обявяване противоконституционността на Закона за ратифициране на Договора за пласиране между Република България и Джей Пи Морган Секюритис Инк, Джей Пи Морган Юрърп Лимитид и Саломон Брадърс Интернешънъл Лимитид, Договора за фискално агентство между Република България и Джей Пи Морган Чейс Банк и др., и Договора за дилър мениджъри между РБ и Джей Пи Морган Секюритис Инк, Джей Пи Морган Юрърп Лимитид и Саломон Брадърс Интернешънъл Лимитид (ДВ, бр.28 от 19 март 2002 г.). Съгласно чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията Конституционният съд се произнася по искане за установяване на противоконституционност на законите. Това правомощие на съда е различно от предвиденото в чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията да се произнася за съответствието с Конституцията на сключените от Република България международни договори преди ратификацията им. След ратификацията на един международен договор съгласно чл.5, ал.4 той става част от вътрешното право на страната, а самият ратификационен акт е закон.

С Решение № 9/1999 г. на КС (ДВ, бр.57 от 25 юни 1999 г.) е прието, че когато се атакува пред Конституционния съд един закон за ратификация на договор и в съобразителната част на искането се вижда, че се атакуват и самите договори “искането обхваща не само ратификационния акт, но и международните договори, предмет на този акт”, поради което Конституционният съд “следва да се произнесе и по оплакванията, отнасящи се до договора”. В решението се казва, че “този извод се налага и от разпоредбата на чл.5, ал.4 от Конституцията, съгласно която международните договори, надлежно ратифицирани, обнародвани и влезли в сила за Република България са част от вътрешното право на страната”.

В своето изложение до Конституционния съд искателите твърдят, че са ратифицирани договори, с които се емитира нов държавен заем, за което трябва според чл. 84, т.9 и чл.85, ал.1, т.4 от Конституцията да се иска предварително съгласие на Народното събрание, както и че договорите нямат определен предмет. Дали това е така или не е въпрос, който следва да се реши, когато се разглежда искането по същество. Въпрос по същество е и самият характер на договора. Определението, с което се отклонява искането, всъщност разглежда тези въпроси и взема отношение по тях. От съображенията, които са изложени там за характера на договорите, не става ясно защо този въпрос трябва да се реши, преди да се

допусне искането за разглеждане. Липсват според мен и съображения за недопустимост да се изследва дали конкретно атакуваният закон е противоконституционен. Доводите в определението могат и да бъдат споделени, но това следва да стане, след като се постави на разглеждане самият закон и имплицитно свързаните с него договори.